

VOLKS BELANG

Jaargang 127 - nummer 2 - februari 2006 - maandblad

Fons Borginon is voor een realistische staatshervorming voor Vlaanderen

Tijdens een ontmoeting met de raad van bestuur van het Liberaal Vlaams Verbond heeft VLD-fractieleider in de Kamer Fons Borginon voor een realistische staatshervorming in 2007 gepleit. Het komt er volgens hem op aan om de welvaart en het welzijn van de Vlamingen te vergroten. Meteen ziet hij de staatshervormingsronde volgend jaar vooral als een economisch verhaal.

Paul Wille wijst paritaire Senaat af

“Als er een hervorming komt, dan ben ik alleszins geen voorstander van een paritaire Senaat, zoals vooral langs Franstalige kant wordt gevraagd”, dat zegt VLD-fractieleider in de Senaat Paul Wille. “Wel zie ik de Senaat als een ontmoetingsruimte tussen de gemeenschappen en gewesten. De gemeenschapssenatoren oefenen nu al een brugfunctie uit tussen bijvoorbeeld het Vlaamse en het federale niveau. Zij hebben eigenlijk een unieke positie in het parlementaire spectrum van ons land. Ik moet wel vaststellen dat de VLD zowat de enige partij is die een diepgaande hervorming nastreeft. Met natuurlijk het volle besef dat enkel een democratisch gedragen initiatief maar succes kan hebben”.

Lees meer blz. 5.

Borginon waarschuwt voor de “vlucht vooruit”. In het verleden gold vaak het credo: wie kan het hardst roepen. “Als je wil dat Vlaanderen meer autonomie krijgt, dan bestaat er geen toverformule om dat op één, twee, drie gedaan te krijgen. De staatshervorming is een moeilijk en traag proces dat gebaseerd is op moeizaam onderhandelde akkoorden met partners die niet hetzelfde willen als de Vlaamse onderhandelaars”.

In het debat over de transferten kan men niet rond het economische verschil tussen Vlaanderen en Wallonië, aldus Borginon. De kernvraag voor volgend jaar is volgens hem hoe we door een nieuwe staatkundige ontwikkeling de economische gelijkheid tussen de regio's kunnen bewerkstelligen.

B.C.

Lees meer blz. 3

EUROPA
Pleidooi voor decentralisering

Blz. 6

FILMBELANG
Munich: terrorisme als industrie

Blz. 7

LITERATUUR
Opwindende historische romans

Blz. 8

Staatkundig pragmatisme

VLD-fractie leider in de Kamer Fons Borginon heeft in zijn toespraak voor het LVV komaf gemaakt met de "spierballen"-aanpak die tijdens vorige communautaire onderhandelingen, vooral langs Vlaamse zijde, wel eens gehanteerd werd. Borginon pleitte in zijn helder en goed onderbouwd betoog over de komende ronde in de staatshervorming voor een realistische aanpak. De waarheid is dat wie meer Vlaamse autonomie wil, naar een onderhandeld akkoord zal moeten gaan met het zuiden van het land en Brussel. Communautaire afspraken blijven gebaseerd op moeizaam onderhandelde akkoorden met partners die niet altijd hetzelfde willen. Maar nog belangrijker is dat gewaarschuwd wordt voor de hervormingsdrang om de hervormingsdrang, zoals begin jaren tachtig. Een volgende staatshervorming moet in de eerste plaats goed zijn voor de burger, voor zijn welvaart en zijn welzijn, en de werking van de federale staatsinstellingen verbeteren. Niemand, ook Wallonië niet, kan hier iets tegen inbrengen en dat is dan ook een belangrijk argument om tot een eerbaar compromis te komen. Een ander element in de discussie, is het economische belang als hefboom voor een verfijning van het federalisme. Mede dankzij de steun van de liberalen kwamen de Lambermont- en Lombardakkoorden tot stand die een vooruitgang betekenden: de nieuwe financieringswet

bevoordeligt de gemeenschappen tegenover de federale staat en bouwt gaandeweg de transferten van noord naar zuid substantieel af. Vlaanderen kan eindelijk werk maken van een eigen binnenlands bestuur. Ook dat dient gezegd.

"Het zou geen goede zaak zijn moesten de Vlaamse politici proberen elkaar voorbij te steken in hol flamingantisme en opbodpolitiek."

Wie echter denkt dat het eenvoudig zal lopen, herinneren we toch even aan het volgende. De federale regering heeft een eerlijke poging ondernomen om het kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde te splitsen, maar mislukte. Deze kwestie zal dus opnieuw op tafel komen. Verder groeit in Vlaanderen de vraag om gezondheidszorgen, gezinsbijslagen, de spoorwegen en het arbeidsmarktbeleid in Vlaamse handen te geven. Academische en economische milieus hebben dit debat al aangekaart, maar om te weten wat er op het politieke front leeft, is het wachten tot volgend jaar.

Het Liberaal Vlaams Verbond wil alleszins de volgende staatshervorming als thema op de agenda plaatsen. Het LVV heeft hierin een lange traditie en kan een onderbouwde bijdrage leveren tot het verbeteren van de federale structuur. Daarvoor zijn de resoluties die in 1999 in het Vlaams parlement werden goedgekeurd, nog altijd de belangrijkste uitgangspunten voor Vlaanderen op weg naar meer autonomie. Zij zijn nog altijd een goed basisprogramma: meer bevoegdheden voor de deelstaten, kwaliteitsvol en efficiënt bestuur, coherente bevoegdheidspakketten, bevoegdheden zo dicht mogelijk bij de burger, een tweeledig federaal staatsmodel, met een specifiek statuut voor Brussel, solidariteit op basis van objectieve mechanismen, betrekken van de deelstaten bij de Europese en internationale besluitvorming, een Senaat opgebouwd vanuit de deelstaten. VLD-fractie leider in de Senaat Paul Wille zegt over dit laatste in een interview duidelijk dat de liberale keuze niet ligt in een paritaire samenstelling. Het zou geen goede zaak zijn moesten de Vlaamse politici in de komende maanden proberen elkaar voorbij te steken in hol flamingantisme en opbodpolitiek. Het eindresultaat zal maar goed zijn in de mate dat er voor de Vlamingen ook effectief vooruitgang wordt geboekt.

VOLKSBELANG

wordt uitgegeven door de vzw Liberaal Vlaams Verbond, Stichting Vanderpoorten

Verantwoordelijke uitgever:

Piet van Brabant - Sorellaan 27 - 8670 Koksijde

Hoofredactie:

Bert Cornelis Bert@Reflextc.be

Vormgeving:

Ildé Cogen ilde.cogen@vld.be

Secretariaat:

Luc Pareyn - Liberaal Archief
Kramersplein 23 - 9000 Gent
tel. 09/221.75.05 - fax: 09/221.12.15
www.liberaalarchief.be
luc.pareyn@liberaalarchief.be

Gunstig aanbod 'Het Parlement anders bekeken'

Wist u dat een Gents senator heel wat inspiratie leverde voor Umberto Eco? Herinnert u zich wat er is gebeurd toen Jean-Pierre Van Rossem verkozen werd, maar in de gevangenis zat? En wie van de parlementairen gooide wel eens een balletje of hanteerde het kunstenaarspenseel? Naast de officiële geschiedschrijving is er inderdaad heel wat te vertellen over de 'petite histoire' van ons 175-jarig Parlement. Emile Toebosch, gewezen parlementair medewerker van de liberale fractie, verzamelde in zijn boek Het Parlement anders bekeken tientallen feiten en weetjes uit de ruime marge van het parlementaire gebeuren. De grote thema's in dit boek situeren zich rond de taalkwestie, oorlog en vrede, tradities

en gewoonten, maatschappelijke breekpunten, kunstpatrimonium, dierenbescherming en incidenten allerhande.

Dit merkwaardige en lezenswaardige boek met oog voor de kleine kantjes van de Belgische politieke geschiedenis verschijnt in mei 2006 aan de prijs van 25 euro. Wie vóór 1 april e.k. bestelt, krijgt het boek aan de voorintekensprijs van 20 euro en betaalt bovendien geen verzendingskosten. Bestellen kan bij het Liberaal Archief met onderstaand inschrijvingsformulier.

Ondergetekende,

Naam

Adres

Postcode Plaats

Bestelt ex. Het Parlement anders bekeken (ca. 300 p.) aan de gunstprijs van 20,00 euro inclusief verzendingskosten.

Handtekening

Datum

Terugsturen naar het Liberaal Archief, Kramersplein 23, 9000 Gent (info@liberaalarchief.be of fax 09/221 12 15)

“Welvaart en welzijn, daar gaat het over”

“De welvaart en het welzijn van de Vlamingen maximaliseren”. Dat is voor de nieuwe fractieleider van de VLD in de Kamer Fons Borginon (39) de kern van de komende ronde in de staatshervorming in 2007. Vooral op economisch vlak moet Vlaanderen de nodige instrumenten in handen krijgen om een autonoom beleid te voeren. Meer bepaald op het gebied van het arbeidsmarktbeleid is een regionalisering onafwendbaar indien er op federaal vlak geen vooruitgang wordt geboekt.

Een helder, duidelijk en goed onderbouwd betoog over de staatshervorming. Dat kregen de LVV-leden van de raad van bestuur van Borginon te horen tijdens zijn uiteenzetting. Borginon speelde met het thema echt op eigen terrein. Hij onderhandelde menig communautair akkoord en zijn lange staat van dienst zal de VLD in de komende maanden zeker van pas komen. “Ik ben al sinds mijn 16de gepassioneerd door de staatshervorming en draag het dossier in al mijn hoedanigheden, als lid van Vlaamse verenigingen, als onderhandelaar of als volksvertegenwoordiger met me mee”, zei hij.

Borginon gaf het publiek voor eerst enkele volgens hem belangrijke uitgangspunten mee voor het komende debat over de staatshervorming. Hij waarschuwde voor een al te radicale houding zoals in het verleden, waar vaak het credo luidde: “wie kan het hardst roepen”.

Geen eindpunt vastleggen

“Het probleem in het verleden was dat bij onderhandelingen doel en middelen werden verward. Het doel is voor mij duidelijk: hoe kunnen we de welvaart en het welzijn van de

Vlamingen maximaliseren? Daarvoor moeten we de huidige structuren durven in vraag stellen en ons niet laten vastpinnen op een vooraf bepaald einddoel. We zijn niets met een “eindpunttheorie”. Ik neem het voorbeeld van Europa: in de jaren negentig hoorden we het discours van de vervlieging van België en het Europa van de regio's. Maar Europa verschilt nu wel grondig van dat vroegere Europa met de uitbreiding van de EU in het zicht”.

Borginon heeft een opvallend gematigde visie op de verdere staatshervorming. Hij waarschuwt voor overmoedig revolutionair gedrag. “Vlaanderen is een stukje van de aardbol. We hebben er alle belang bij om met de buitenwereld goede relaties te onderhouden. Als we afkomen met “nu is het genoeg met de Walen” zou met zo'n verhaal het welzijn en de welvaart van de Vlamingen wel eens in het gedrang kunnen komen”. Voor hem is het woordgebruik, federalisme, onafhankelijkheid, confederalisme of separatisme, van weinig belang. Het resultaat telt.

“Warande”-manifest Borginon ging verder in op het recente Manifest voor een zelfstandig Vlaanderen in

Europa” van de denkgroep “In de Warande”, een aantal Vlaamse ondernemers en zakenlui die naar een vorm van economische splitsing willen gaan. Borginon vindt dit een niet te onderschatten document. “Er zit een kern van waarheid in het economische verhaal. De welvaart in Vlaanderen en Wallonië is verschillend. Maar het resultaat van het Warande-verhaal is volgens Borginon dat het Vlaams Gewest wordt afgezonderd en de vraag is maar of dit een goede zaak is.

In het debat over de transferen kan men niet rond het economische verschil tussen Vlaanderen en Wallonië. De kernvraag voor volgend jaar is volgens Borginon hoe we door een nieuwe staatkundige ontwikkeling de economische gelijkheid tussen de regio's kunnen bewerkstelligen.

En daar is de VLD-fractieleider van oordeel dat de Walen voor de keuze moeten gezet worden. Indien de regio's meer hefboomen in handen krijgen om een economisch beleid te voeren, is dit ook goed voor het achtergestelde Wallonië. Vooral in het arbeidsmarktbeleid moet het federale niveau bewijzen dat er vooruitgang kan komen, zoniet zal dit beleid naar de

Fons Borginon pleit voor een pragmatische aanpak van de staatshervorming. Zij moet welvaart en welzijn voor de Vlamingen opbrengen.

regio's moeten gaan.

Dit betekent ook dat de solidariteit niet oneindig is. “We moeten dit debat met een open geest voeren, maar het is ook niet onze bedoeling om de Zuiderburen in de goot te gooien”.

Het Manifest ontgoochelt als het over Brussel gaat, zo zegt Borginon. “Er wordt te veel abstractie gemaakt van het “derde” gewest. Brussel heeft met drie elementen te maken: welk Brussels model is een democratie waardig, welke zijn de garanties voor de Brusselse Vlamingen en Vlaanderen moet aan de Brusselse Vlamingen geven wat hen toekomt.

Brusselse Vlamingen

Wie volgens Borginon denkt dat Brussel voor Vlaanderen zou kiezen, begaat een grote denkfout. Indien Brussel bij Vlaanderen zou komen, zouden de Franstaligen wel eens in een situatie kunnen komen dat ze altijd bij een politieke meerderheid nodig zijn. En dat zou telkens tot blokkeringen leiden.

De Vlaamse Brusselaars moeten beschermd blijven, betoogt Borginon. De leuze “Vlaanderen laat Brussel niet los”, is nog altijd actueel. Bovendien mag Vlaanderen de troeven van Brussel als

Wie is Borginon?

Fons Borginon is geboren in de stad van Arthur, Herman en Marleen Vanderpoorten, in Lier. Hij studeerde licentiaat in de rechten aan de UIA en de KU Leuven en was tot 1995 actief als advocaat aan de Balie van Antwerpen.

In 1995 werd hij voor de Volksunie lid van de Kamer. In februari 2001 kreeg hij de eer om voorzitter te worden van de VU, maar met een achteraf bekeken onzalige opdracht om er de boedelscheiding te organiseren.

In mei 2002 kocht Fons Borginon een lidkaart van de VLD en in 2003 werd hij voor de liberale partij als volksvertegenwoordiger verkozen. Sinds 12 januari 2006 is hij fractieleider van de VLD in de Kamer.

internationale stad niet onderschatten.

Ten slotte is Borginon van mening dat de splitsing van het kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde opnieuw op de tafel komt en in relatie staat met andere communautaire dossiers.

B.C.

Talent bundelen

“Had u mij zes maanden geleden gevraagd of ik fractieleider wou worden, dan had ik u niet geloofd”. Fons Borginon werd inderdaad op een ietwat ongewone manier fractieleider. Toen zijn voorganger Rik Daems na de storm rond zijn privéleven ontslag nam, kwam Fons Borginon in de stoel van de fractieleider terecht. “Je kunt die job op verschillende manieren invullen”, zegt hij. “Ofwel

ga je vanop de tribune de grote debatten voeren, ofwel kies je voor de dossiervreter. Ik ben eerder van het tweede type en dus wellicht een a-typische fractieleider”.

Borginons grootste uitdaging is om al die individuele karakters samen te houden. “Je moet de veelheid aan talent laten openbloeien. En dat talent is er”.

De Koningin ontbloot?

In ons land mag men de kroon niet ontbloten, d.w.z. dat wie een gesprek heeft met de Koning (of koningin), discreet moet blijven over de inhoud van die babbel, vooral als het over een politiek gevoelig onderwerp gaat. Vroeger waren de zeden op dat gebied blijkbaar wat soepeler. Dat leert een verhaal uit 1910.

Toen koning Albert I bij de heropening van het parlement op dinsdag 8 november 1910 zijn troonrede wou houden, riepen de socialistische parlementsleden "Vive le suffrage universel" en gooiden ze briefjes in het half rond met dezelfde boodschap. Hun leider, Emile Vandervelde, verklaarde dat de actie niet tegen de Koning, maar tegen de regering gericht was. Het socialistische blad *Le Peuple* meldde in zijn verslag, uit "alleszins zekere bron", dat de Koningin toch niet zo geschrokken was van die manifestatie. Daarop maakte het liberale kamerlid Emile Braun, burgemeester van Gent, in een lezersbrief bekend dat hij die goede bron was.

"Ik ben de liberale volksvertegenwoordiger die aldus aangehaald wordt. Ik houd eraan, rechtvaardig en rechtzinnig, het verhaal te doen van de samenspraak die ik de eer had te voeren met Hare Majesteit de Koningin na

de zitting van dinsdag."

"Ik verwachtte mij vanwege Hare Majesteit aan woorden van spijt, die trouwens wel gewettigd zouden geweest zijn. Verre van daar, Hare Majesteit zegde, als antwoord op een vraag die ik haar stelde, of zij niet aangedaan geweest was door wat zij zo-even gehoord had:

- Wel neen, helemaal niet. Mocht men zich aan die gebeurtenissen niet verwachten?

- En prins Karel, is hij niet verschrikkt geweest?

- Evenmin, hij heeft zich met de vliegende papiertjes vermaakt.

- En prins Leopold?

- Hij heeft mij gevraagd wat die kreten betekenden. Ik heb hem gezegd: "Die mensen vragen iets en het is zeer natuurlijk dat, als men iets vragen wil, men roept om het te bekomen, zoals uw broer en gij soms doet". Het kind vroeg mij toen: "En de heer die over

papa spreekt?" Dat is hun voorman, een belangrijk man, een groot spreker. Na die woorden liep de samenspraak ten einde."

*(De Nieuwe Gazet
14 november 1910)*

Daniël Vanacker

Meer informatie over Emile Braun vindt u op de website van het Liberaal Archief: www.liberaalarchief.be / Vraagbaak / Biografieën.

Emile Braun in 1921. Deze foto werd door Braun opgedragen aan zijn vriend Alfred Vanderstegen (1869-1959). Vanderstegen was net als Braun ingenieur en volgde hem op als burgemeester van Gent in 1921 (tot 1946).

Hebt u zin in meer geschiedenis?

Via de website www.liberaalarchief.be surft u naar een gevarieerde greep uit het rijke liberaal verleden: foto's van vlaggen en affiches, de geschiedenis van de liberale partij, een selectie uit de fotocollectie, recente aanwinsten, en nog veel meer. Ook de Bio-Bibliografie van liberale prominenten 1830-2005 en de bibliotheekcatalogus (enkel op

naam en titel) zijn on line beschikbaar.

Vanzelfsprekend bent u voor informatie ook steeds welkom in de leeszaal van het Liberaal Archief, Kramersplein 23, 9000 Gent. Tel.: 09/221.75.05 e-mail: info@liberaalarchief.be.

Politieke communicatie en verkiezingsreclame: Ouderwetse wetten

Binnen 8 maanden moeten we gaan kiezen voor gemeenteraad en provincie. Kandidaten en partijen beginnen dan ook te werken aan de voorbereiding van hun communicatie met de kiezers. Sommigen lanceren nog snel nieuwe voorstellen in het teken van wat wettelijk toegelaten of verboden is in de politieke reclame. De enen willen ook nog reclameboodschappen en acties via telefoon, op Internet en via SMS verbieden. Anderen stellen dan weer voor reclameboodschappen op lokale radio's wel toe te laten.

Nu zijn politieke reclame en verkiezingspubliciteit wettelijk zeer beperkt. Er zijn maximumbedragen qua uitgaven bepaald die een lijst en een kandidaat niet mag overschrijden. Er mag ook geen reclame gemaakt worden op radio en tv : niet op de openbare zenders, niet op de private zenders, niet op de landelijke zenders, niet op de regionale en lokale zenders... Er mag geen commerciële affichage gebruikt worden... Er mogen geen gadgets weggeven worden...

Partijen en kandidaten mogen ook niet meer gefinancierd worden door bedrijven en enkel natuurlijke personen mogen tot een maximum een

kleine 500 euro in het totaal per jaar aan een partij en/of kandidaten schenken. Wie de wet overtreedt riskeert zware straffen.

Gevaarlijke evolutie

Ondertussen worden de politiek en de politici meer en meer het voorwerp van artikels, reportages, spelprogramma's, praatshows van de populaire kranten en magazines en van de populaire radio- en televisiezenders.

Een eigenaardige evolutie dus. De boodschap van een partij en van een kandidaat kan door al de wettelijke beperkingen minder en minder door die partij of kandi-

daat zelf vormgegeven en gecommuniceerd worden. Het "beeld" van partijen en van belangrijke kandidaten wordt echter meer en meer via impulsieve, soms oppervlakkige, soms kritiekloze artikels en uitzendingen van massamedia naar de kiezers gebracht.

Een gevaarlijke evolutie. Het wordt tijd dat de wetgevers zich hierover beraden. Is het niet "totalitair" en daarenboven belachelijk ouderwets om bijvoorbeeld partijen en kandidaten te verbieden hun boodschap te verspreiden via radio, televisie, Internet, telefoon...? Dat zijn juist de moderne media en communicatiemiddelen waar het grootste deel van de bevolking en

zeker de jongeren, een heel groot aantal uren per dag mee interactief zijn.

In een vrije democratie zou een partij of kandidaat toch de communicatiemiddelen moeten kunnen gebruiken van zijn eigen keuze. Dat kan de kiezer misschien ook een beeld geven van de "creativiteit" van een partij en een kandidaat. En het zou een einde stellen aan een vorm van discriminatie onder de "media". De ene media mogen nu wel inkomsten putten uit politieke reclame en de andere, onder meer de affichagebedrijven en de zeer vele zelfstandige lokale radio's, niet.

Dat de "uitgaven" van partijen en kandidaten voor politieke reclame en voor verkiezingsuitgaven wettelijk beperkt worden is een gezond principe. Dat inkomsten en uitgaven van partijen en kandidaten publiekelijk transparant en controleerbaar zouden zijn, evenzeer.

Omzeiling van de wet

Maar dat bedrijven niets en natuurlijke personen slechts 500 euro per jaar aan de politiek mogen schenken, is ook weer zo'n bepaling die én niet kan gecontroleerd worden én in ons land wellicht op grote schaal omzeild wordt. Het zou dus een beter systeem zijn hier wat meer toe te laten, mits een degelijke toepassing van de hierboven geciteerde beperkingen en een goede transparantie en controle.

Tijd dus om dit alles in een moderner wettelijk kader te regelen. Dat zou de onafhankelijkheid van partijen en politici ten goede komen. En de kiezer zou beter voorgelicht zijn.

Rest dan nog een andere vrijheid in te voeren: namelijk het "stemrecht" in plaats van de "stemplicht".

**Freddy NEYTS
Ondervooritter LVV**

VLD-fractie leider in de Senaat Paul Wille ziet nog een rol voor de Senaat.

BRUSSEL - VLD-fractie leider in de Senaat en gemeenschapssenator Paul Wille specialiseerde zich de voorbije jaren in onder meer de ethische problemen. Hij doet dit vanuit de Senaat, nog altijd een eerbiedwaardige instelling. Hoewel Herman De Croo blijft volhouden dat "als ik dood ben, ik naar de Senaat ga". Wille wordt een beetje boos als de Senaat wordt afgedaan als een aftandse club van gebuisde politici die alleen maar kirren van het pluche rood. Voor ethische kwesties zoals euthanasie, de homo-adoptie of abortus is de Senaat nog altijd de aangewezen plaats om in alle rust en sereniteit te beslissen.

"Niet links, niet rechts, maar vooruit"

Hoe bekijkt u eigenlijk de plannen om de huidige Senaat gewoon op te doeken?

Paul Wille: "De Senaat zal ongetwijfeld voorwerp van discussie worden tijdens de komende staatsvorming volgend jaar. Het is duidelijk dat het huidige systeem niet werkbaar is. Anderzijds heeft de Senaat bewezen als reflexiekamer te functioneren. Bijvoorbeeld als het gaat over onderwerpen zoals het homohuwelijk, euthanasie of abortus. Ook op het vlak van de wetsevaluatie kan de Senaat een belangrijke rol spelen. Hervormingen van justitie, zoals de wet-Françhmont, horen ook eerder thuis in de Senaat. Als er een hervorming komt, dan ben ik alleszins geen voorstander van een paritaire Senaat, zoals vooral langs Franstalige kant wordt gevraagd. Wel zie ik de Senaat als een ontmoetingsruimte tussen de gemeenschappen en gewesten. De gemeenschapssenatoren oefenen nu al een brugfunctie uit tussen bijvoorbeeld het Vlaamse en het federale niveau. Ik moet wel vaststellen dat de VLD zowat de enige partij is die een diepgaande hervorming nastreeft. Met natuurlijk het volle besef dat enkel een democratisch gedragen initiatief maar succes kan hebben. Het moet grondwettelijk aanvaardbaar zijn en op een tweederde meerderheid kunnen rekenen. Ik heb tijdens de debatten over de splitsing van het arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde erop gewezen dat dit nu echt een zaak was voor een Senaat der gemeen-

schappen en gewesten. Het is mijn wens om de hervorming van de Senaat op de politieke agenda te houden."

U bent ook lid van de commissie buitenlandse zaken. U zetelt in de West-Europese Unie en de Raad van Europa. Dat is duidelijk een interesse voor het "buitenland".

"Wel, ik heb nogal veel energie gestopt in het China-rapport. Het rapport 'Implications for Europe of the economic resurgence of China' is een belangrijk werkstuk in de Raad van Europa. Het rapport is het resultaat van vele maanden studien en veldwerk over en in China. Talrijke ontmoetingen en gesprekken resulteerden in een document dat 'zou moeten gelezen worden door miljoenen mensen', dixit een Zweeds commissielid."

Wat vindt u van de China-hype bij ons?

"Er is nog veel werk in China. Na de ontwikkelingen op het gebied van de landbouwheraanpak en de herstructurering van de overheidsbedrijven is de volgende belangrijke stap de financiële hervorming in China. De recente ontwikkelingen die plaatsgrijpen in de economie zorgen ervoor dat er almaar meer rekening wordt gehouden met sociale en ecologische aspecten. Naast het zuiver economische karakter van het rapport kan men echter ook aandachtspunten terugvinden op het gebied van de geboorteperkingen, de nog steeds ontoereikende aandacht voor de

mensenrechten en de absolute noodzaak om het democratiseringsproces te versnellen. Slechts indien er meer aandacht zal komen voor al deze essentiële domeinen, kan en zal China mondiaal verder groeien en zijn rol als wereldmacht ten volle claimen.

Maar uw stokpaardje is het ethische debat. U hebt samen met uw collega Jeannine Leduc een wetsvoorstel geschreven om euthanasie uit te breiden tot minderjarigen. Wat houdt dit voorstel in?

"Laat ik eerst zeggen dat de huidige euthanasiewet voor mij nog altijd een mijlpaal is om mensen een waardig en humaan leven te bezorgen. Maar nu blijkt toch dat er in de wet enkele onvolkomenheden zitten, bijvoorbeeld op het vlak van euthanasie bij minderjarigen en dementen. Minderjarigen die ongeneeslijk ziek zijn en ondraaglijke pijn lijden die niet kan gelenigd worden, zijn volkomen uitgesloten van het recht op euthanasie. Toch is hun lijden even groot, de toestand waarin zij verkeren even ondraaglijk en mensonwaardig. Volgens schattingen zouden er ongeveer tussen de 100 en de 200 kinderen per jaar sterven aan een terminale aandoening. Van deze groep vraagt een kleine minderheid euthanasie. Maar sommige situaties zijn zo schrijnend dat zelfs voor één kind een aanpassing zou moeten plaatsgrijpen. De praktijk leert ons immers dat kinderen die zich in een uitzichtloze situatie bevinden een grote mate

Paul Wille als fractieleider: "Ik ga niet links, ik ga niet rechts, maar vooruit, zoals het een sociaal-liberaal past."

van maturiteit hebben, zeker ten opzichte van andere gezonde kinderen."

En wat doet u met de ouders?

"Om de rol van de ouders niet te miskennen in het (beperkt)

absoluut niet altijd over de categorie van de dementerenden, maar ook over anderen, bijvoorbeeld zij die een hersenbloeding of dergelijke gekregen hebben waar geen beterschap verwacht kan worden. Ik ben druk wel: sowieso is deze wijzi-

"Als er een hervorming komt, dan ben ik alleszins geen voorstander van een paritaire Senaat"

recht van de minderjarige om euthanasie te vragen, wordt aan hun mening ook een zeker belang gegeven, zonder dat zij echter een beslissingsrecht zouden krijgen betreffende het euthanasieverzoek van hun minderjarig kind. Ook die stelling is in overeenstemming met het advies dat we kregen van het Kinderrechtencommissariaat: "Bij deze beslissing moeten de ouders (of de voogd) worden betrokken, doch echter zonder hen het uiteindelijke beslissingsrecht toe te kennen."

En wat de dementen betreft?

"Sommige oudere mensen zijn zich niet meer bewust van het leven, maar bevinden zich niet in een comateuze toestand. Voor hen is euthanasie op dit ogenblik uitgesloten. Nochtans doen zich hier dikwijls zeer onmenselijke situaties voor: spelen met de eigen uitwerpselen, zichzelf pijnigen, 100 % bedlegerig zijn, moeten vastgebonden worden, ... Het gaat hier

ging geen vrijgeleide om, zoals sommigen ten onrechte beweren, van de « oudjes » af te geraken, want het is nog steeds de betrokkene die uit vrije wil een wilsverklaring opstelt (en die steeds kan aanpassen of intrekken), de rigoureuze voorwaarden van de wet dienen nog steeds nageleefd te worden en het is nog steeds de arts die, zonder dwang, de beslissing neemt."

Uw fractie bestaat uit een bonte mengeling van mensen die van andere partijen komen, en natuurlijk de onverbeterlijke Jean-Marie Dedecker. Hoe houdt u dit samen?

"Ik doe een beroep op mijn liberale alertheid en geef de fractieleden toch ruimte om hun ding te doen. Wat mezelf betreft: ik ga niet links, ik ga niet rechts, maar vooruit, zoals het een sociaal-liberaal past. " Nog veel succes.

Bert CORNELIS

Een veelgebruikt argument ter verdediging van de Europese Unie is dat de Unie vrede brengt. Onder andere de Nederlandse liberalen van de VVD betoogden dit nog in hun campagnespotjes voor de Europese Grondwet, die ze met politiek gevoelige beelden van het Srebrenica-drama doorspekten, maar uiteindelijk toch terugtrokken na protest.

“Een Europese defensie zal gebruikt worden. Wat doe je met een leger als je er één hebt? Juist. Oorlog voeren”, zegt LVSV'er Pieter Cleppe.

Europese decentralisatie

Ook veel Belgen zijn voorstander van de Unie, het Belgische verleden als slagveld van Europa indachtig. In die zin kun je het vele landgenoten ook niet kwalijk nemen dat ze de Unie verdedigen.

Toch moet het idee van Europa als vredesbrenger worden ontkend. Het tegendeel is waar. Vrede bereikt men niet door volkeren in één staat, onder één juridische orde, te dwingen. Hier moet het Joegoslavische voorbeeld toch dienend zijn. De tijdbom is er geëxplodeerd, met bekende

vreselijke gevolgen. De dreiging van oorlog binnen Europa wordt voornamelijk veroorzaakt door de grote staten. Als men er dus iets aan wil doen, moet daar dus iets mee gebeuren. Frankrijk en Duitsland kunnen bijvoorbeeld worden opgesplitst, wat trouwens ook economisch een enorme winsituatie zou betekenen.

Oorlogsdreiging

Er moet dus gedecentraliseerd worden, niet gecentraliseerd. Zoniet wordt een kwaad inge-

ruild voor een nog groter kwaad. Vandaag situeren oorlogsdreigingen zich echter voornamelijk buiten ons continent. Een Europese defensie zal gebruikt worden. Wat doe je met een leger als je er één hebt? Juist. Oorlog voeren tegen de VS of de China. Bij de stichting van de VS was het de Amerikaanse federale overheid verboden een staand leger te hebben, om dat dit op een tirannieke manier zou kunnen worden misbruikt. De hedendaagse actualiteit kan, denk ik, als bewijs van deze

stelling dienen.

In de geschiedenis is het zo dat de aanhangers van centralisering veelal hun slag thuishalen als er echt een externe bedreiging is. Is dit echter zo? De VS en China hebben geen geopolitieke belangen bij een verovering van Europa, integendeel zijn er voor hen enorme kosten verbonden aan een militair treffen. Bovendien beschikken twee Europese staten, namelijk Frankrijk en Groot-Brittannië, over atoombommen. Centralisering is dus niet nodig om beter te kunnen verdedigen. Een centralisering van defensie dient bijgevolg enkel om te kunnen aanvallen, en een imperialistisch beleid te voeren.

Hoezeer er dus ook op middelen kan worden bespaard door de Europese defensiesystemen van de lidstaten te harmoniseren, men moet zich bewust zijn van de grote kosten die een toekomstig misbruik zullen opleveren. Economische integratie is uiteindelijk de beste garantie voor vrede. Daar heb je echter geen supranationaal niveau voor nodig, dat kan intergouvernementeel via bilaterale verdragen. Enkel subsidies

afschaffen, invoer- en uitvoerrechten afschaffen. Als je een instituut creëert om dat op te leggen aan landen, zal het al snel zijn macht misbruiken.

Geen Europese defensie

Frankrijk stelde na de tweede wereldoorlog al voor een “Europese Defensiegemeenschap” (EDG) op te richten, met als belangrijkste reden de vrees voor de terugkeer van een zelfstandig West-Duits leger. Ook speelde het verlangen wel een rol zich weer te verzoenen met West-Duitsland. Toch mislukte de EDG uiteindelijk door het vele verzet in Frankrijk, omdat men niet wilde dat Franse soldaten onder buitenlands gezag zouden komen te staan.

De oude demonen komen echter terug boven. Het voorstel van Europese “Grondwet” versterkt de mogelijkheden voor een ééngemaakte Europese defensie. Dit mag onder geen beding worden toegelaten.

Pieter CLEPPE
LVSV

Steun het LVV!

Het LVV bereidt een goed gevuld jaarprogramma voor. Over al die activiteiten zal u via Volksbelang meer informatie ontvangen. Die initiatieven zijn echter slechts mogelijk dankzij uw steun. Voor de nodige werkingsmiddelen is het LVV immers volledig afhankelijk van de bijdragen van de leden.

Daarom hoopt het LVV ook dit jaar op uw steun te kunnen rekenen.

De lidmaatschapsbijdrage voor 2006 bedraagt 10 euro. We hopen dat velen onder u vrijwillig een hogere bijdrage zullen storten. Voor stortingen vanaf 40 euro met uitsluitend de vermelding “gift” krijgt u een fiscaal attest voor belastingvrijstelling en behoort u tot de erelieden die het LVV een warm hart toedragen.

U kunt uw bijdrage storten op bankrekeningnummer 001-4655445-06 van de vzw Liberaal Vlaams Verbond, Kramersplein 23 te 9000 Gent.

Als trouw lid blijft u ook Volksbelang ontvangen, het oudst verschijnende liberaal blad in België, sinds 1867, dat met zijn maandelijkse bijdragen en standpunten een baken blijft voor het liberale denken in Vlaanderen.

Het LVV-bestuur.

Israëls geheime vergeldingsactie

De Olympische Spelen van 1972 in Munchen zullen niet snel vergeten worden. Spijtig genoeg niet omwille van de zeges, de records en medailles, maar omdat het olympisch dorp het toneel vormde van een nieuw dieptepunt in het Joods-Palestijnse conflict. Bij een gijzeling door de Palestijnse groepering "Zwarte September" worden alle 11 Israëlische atleten om het leven gebracht. Spielberg's nieuwste telg "Munich" gaat over de gebeurtenissen achteraf waarbij Mossad-agenten de opdracht krijgen de breinen achter deze gruwdaad op te sporen en te liquideren.

Golda Meir, toenmalig Eerste Minister van Israël, die tijdens de gijzeling weigert te onderhandelen met de terroristen, beslist dat er vergeldingsacties moeten komen. Avner, een jonge Mossad-agent wordt aangesteld als hoofd van een team met maar één doel: alle opdrachtgevers van de gijzelingsactie opsporen en liquideren. Via een informant, "Louis", krijgt hij op gezette tijdstippen te horen waar de doelwitten zich bevinden. Eén voor één wordt het lijstje van terroristen afgegaan. Een vleugje suspense blijft daarbij niet achterwege. Maar gaandeweg wordt de opdracht gevaarlijker. Louis wordt argwanend voor de belangstelling van Avner en omgekeerd begint het Mossad-team zich vragen te stellen bij de identiteit van de informant. Na een liquidatie die gevoelig ligt voor Louis, ontmoet Avner onder druk diens vader, die de echte informant blijkt te zijn. Hij maakt Avner duidelijk voor geen enkele overheid te willen werken. Daarnaast blijft het gissen, werken Louis en zijn vader voor de CIA? Zijn zij verantwoordelijk voor het mislukken van een aanslag? En vooral: worden Avner en zijn team vanaf een bepaald moment zelf opgejaagd? Drie teamleden worden gedood. Avner besluit een punt te stellen achter de aanslagen en

keert terug naar zijn vrouw en dochtertje. Maar de nachtmerries en achtervolgingen stoppen niet op bevel.

Vrede nu

Met "Munich" voegt Spielberg opnieuw een knappe prent toe aan zijn reeks historische films, waaronder "Schindler's List" en "Saving Private Ryan". "Munich" mag historisch dan niet helemaal correct zijn, de achtergebleven familieleden van de vermoorde atleten staan voor 100% achter de film. Bovendien werpt hij een nieuw licht op de gebeurtenissen waarover niet zoveel geweten is.

De film oordeelt niet over goed en slecht. Geweld lokt geweld uit en daarbij doen de Joden niet onder voor de Arabieren. Geweld verandert mensen, zo ook Avner. Zoals zoveel jonge mensen nog steeds doen vandaag, komt Avner op voor zijn land, Israël. Maar de druk op zijn persoonlijke leven, zijn vrouw die hun pasgeboren dochtertje alleen opvoedt en die hij tijdens de opdracht nauwelijks ziet, wordt te groot, zeker wanneer blijkt dat ook zij mogelijk gevaar lopen. De spanningen in het Midden-Oosten maken opnieuw een leven kapot en dat is te wijten aan beide kampen. Geen poli-

"Spielbergs "Munich" wordt nu al tot de 10 beste films van 2006 gerekend"

tieke film dus, wat Spielberg zich, als Amerikaanse Jood, ook moeilijk kan veroorloven. Hoewel de hype errond misschien wat overdreven is, is "Munich" een zeer degelijke film die overigens reacties uitlokte van zowel de Joodse als de Palestijnse gemeenschap die hem beiden verwijten voor het andere kamp te zijn. Ondanks de lange speelduur (2u45), verveelt de film op geen enkel

moment. "Munich" brengt enkel een mogelijk relaas van de feiten en laat een eventueel besluit over aan de kijker. Wat kan dat besluit anders zijn dan de vaststelling dat er dertig jaar later nog niets veranderd is? Terrorisme is een industrie. Zolang de spanningen in het Midden-Oosten big business betekenen voor een bepaalde groep mensen, zal vrede moeten wachten.

Regie:
Steven Spielberg
Speelduur: 163 min.

John Vermeulens

opwindende historische romans

Waar is de tijd dat Jos Vandelloo nog op de verplichte lektuurlijsten van het onderwijs stond? Bij ons was het nog erger. Als cursorisch lezen werden wij wekelijks gemarteld met 'Het Fregatschip "Johanna Maria" van Arthur van Schendel. Decennia later heb ik er nachtmerries aan overgehouden.

Vandaag zijn er nog steeds officiële schoollectuurlijsten. Maar de Vlaamse auteurs en hun boeken zijn heel wat toegankelijker. John Vermeulen b.v. staat er op, met zijn drie recente historische romans. Jawel, dezelfde John Vermeulen die in een vorig leven pulp, erotische romans, blijspelen, sciencefiction, toneel, thrillers en boeken over zeilen, varen, skiën, koken (!) en tuinieren (...) schreef.

Waar is de tijd dat de in 1941 geboren John Vermeulen op veertienjarige leeftijd (!) debuteerde met een sciencefiction roman ('DE VERVLOEKTE PLANEET') voor de jeugd, uitgegeven door Standaard uitg. Als geestdriftige zeiler belandde Vermeulen in de watersportjournalistiek, werd hoofdredacteur van Vlaamse en Nederlandse watersportmagazines maar bleef tussen door romans schrijven.

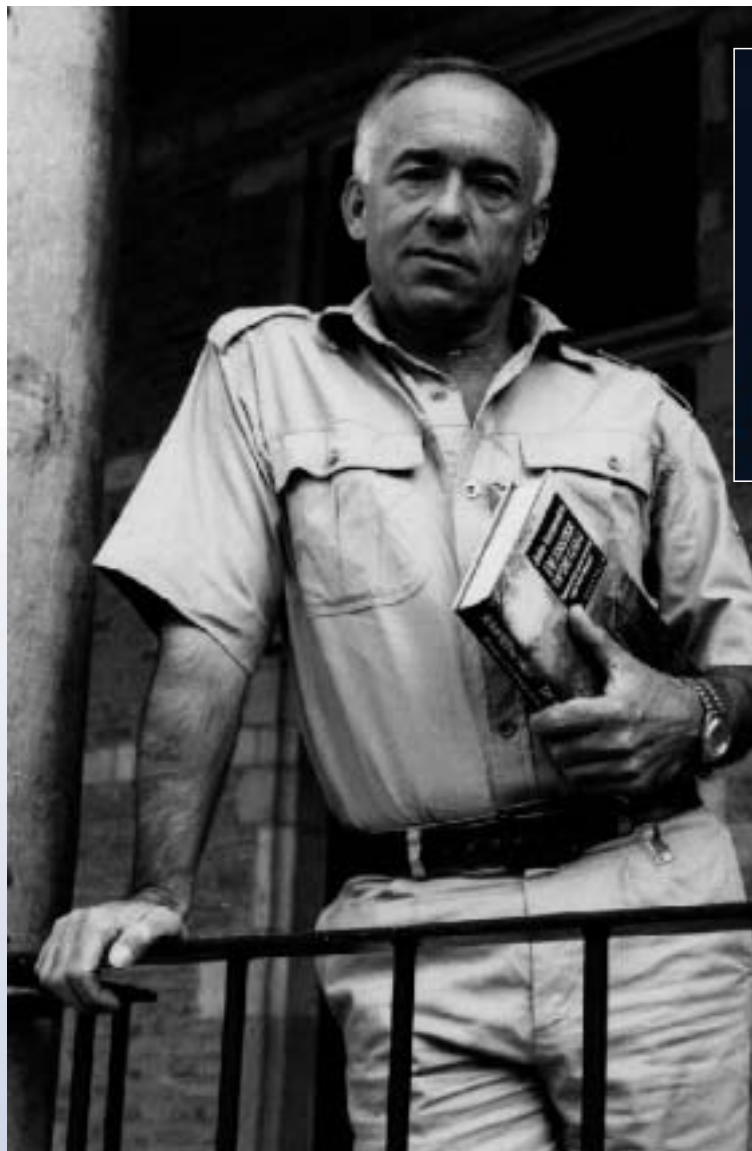
Winstgevend

Toen honoraria in zijn leven belangrijker werden dan 'le plaisir de se voir imprimé' schakelde Vermeulen probleemloos over naar het

meer winstgevende thriller-genre waarin hij in 1981 debuteerde met '1000 METER VAN ARMAGEDDON'. Vandaag kan hij het zich permitteren een misdaadroman te schrijven ('DE GELE DOOD') die gebaseerd is op het verhaal van zijn thrillerdebuut! Van Bruna's Zwarte Beertjes-reeks promoveerde hij naar de Beterbacks om finaal in de prestigieuze Vijfsterrenthrillers terecht te komen, in het gezelschap van Tomas Ross en Sjowall & Wahloo. Zijn serieheld werd de James Bondachtige Ansen Wagner, lid van de Europese Geheimdienst.

In het wereldje van de misdaadadepten kreeg Vermeulen snel het label de 'Ludlum-van-de-Benelux' opgekleefd, allicht verwijzend naar zijn internationale complotten met veel verschillende meespelers op ettelijke locaties waar overal wat spannends gebeurt.

Na een uitstapje in 'HELLEPOEL' naar de horrorsfeer van Stephen King en een dertigtal andere boeken - ook geschreven met als pseudoniem TESSY BÉNIGNE en JOHN LINDEN -

In het wereldje van de misdaadadepten kreeg Vermeulen snel het label de 'Ludlum-van-de-Benelux' opgekleefd.

voorspelde de Vlaamse crime-romandeskundige Chris Vandembroucke: "Hoogstaande literatuur zal Vermeulen wel nooit schrijven..."

Misvatting! In 1992 werd John Vermeulens eerste historische roman gepubliceerd: 'DE EKSTER OP DE GALG', meteen goed voor een Duitse en een Japanse vertaling en een plaats op de bestsellerslijst. In de vorm van een osmose tussen een avontuurlijke roman en een hevig melodrama, gebaseerd op historische feiten, schrijft Vermeulen over het veelbewogen leven van de legendarische schilder Pieter Bruegel de Oude en zijn oeuvre.

Meeslepend en schokkend

In 2001 verscheen een

soortgelijke roman over Jeroen Bosch met als titel 'DE TUIN DER LUSTEN'. Onmiddellijk vertaald in het Duits, Japans en het Spaans. Van de Duitse versie waren in 2004 al meer dan honderdduizend exemplaren verkocht. Op basis van bekende en minder bekende feiten schetst 'DE TUINDER LUSTEN' met verve een gepassioneerd, meeslepend en soms schokkend beeld van het leven in de woelige vijftiende eeuw. Naast de aandacht voor de historische achtergrond en wetenswaardigheden is het Vermeulen te doen om de innerlijke conflicten die het leven van Bosch beheersten. Historische feiten gaan een nauw verband aan met het fictieve. Vermeulen is niet echt een biograaf, maar des te meer een vriend van zijn onderwerp.

Intussen is er ook 'TUSSEN GOD EN DE ZEE' over Geeraard Mercator (1512-1594), de Vlaamse geograaf, sterrenkundige, wiskundige, maar vooral cartograaf, die zijn eerste kaart (van Palestina) op 25-jarige leeftijd maakte. Mercator legde zich ook toe op de vervaardiging van globes en gaf nuttige adviezen aan Engelse zeevaarders. Een kolfje naar de hand van insider Vermeulen. Om religieuze redenen belandde Mercator in de gevangenis (hij stond bekend als Lutheraan), en hij ontvluchtte de moeilijkheden door ons land te verlaten en zich in Duitsland te vestigen in dienst van de hertog van Gulik in Duisburg. Vermeulen beschrijft de mens Mercator achter de briljante wetenschapper, zijn levensdrama, zijn strijd tegen intriganten en de onkunde en onwetenschap van de zestiende eeuw, toen de wereld herondekt werd.

John RIJPENS